

svět katolickýma očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XXI., číslo 2

28. I. 2024 / neprodejné

Z OBSAHU	Jak nastolit na světě mír? Začněte svátostnou zpovědí, říká kardinál	07
	Co přitahuje homosexuály ke kněžství?	08
	Budoucnost vyrobených dětí	11

P. Jaroslav Jirásek. Foto: Farnost Horní Jelení

Víme vůbec, co je mše svatá?

Jednou za čas je možná vhodné zamyslet se nad tím, co to je vůbec farnost, jaké má úkoly a jak by měla žít. Především je každá farnost součástí všeobecné Církve. A to není jen tak ledajaký spolek, ale je to společenství lidí, které založil sám Boží Syn. Hlavní úkol, který se týká farností i každého křesťana, je oslava Boha a služba člověku. Farnost tu není jen sama pro sebe, má oslovovat i ty, kteří jsou Bohu a víře vzdáleni. Podívejme se blíže na první úkol farnosti, kterým je ona bohoslužba. Mše sv. má být středem života farnosti. Je též důležité stále více pronikat do obsahu naší víry, abychom dobře věděli, čemu vlastně věříme a proč, jaké jsou důvody naší víry, abychom nebyli věřící jen nějak ze zvyku.

Neměl by být nikdo, kdo by pravidelně nečetl nějakou dobrou náboženskou literaturu, knihy nebo časopisy. Ctihodný papež Pius XII. říkával, že největším nepřitelem katolíků je nevzdělanost.

Vedle vzdělávání v nauce je dále potřebné i vzdělávání srdce. Máme nejen číst a porozumět tomu, co čteme, ale pak ony pravdy víry musíme přijmout v rozjímání, v modlitbě, děkovat za plán spásy, který pro nás nebeský Otec připravil. Jsme povoláni k osobní modlitbě, klíčová je pravidelná společná modlitba v rodinách. Všichni jsme vyzýváni, abychom zajeli na hlubinu. Na cestě spásy musíme začít očistou, snažit se o obrácení, pokání, sebezápor, o boj s hříchem, který nás od Boha vzdaluje a ničí jeho plány na záchranu lidí. Je nesmírně důležité, abychom do hloubky chápali, co se při mši svaté vlastně odehrává. Občas někdo řekne, že nějaká mše svatá byla krásná. Ano, někdy vnější provedení bohoslužby může být krásnější než jindy, ale každá mše sv. je vlastně nekonečně krásná, protože v ní k nám sestupuje sám Všemohoucí Bůh, dokonce se stává pokrmem naší duše.

Také ale kdosi jednou řekl: „Dnešní

mše sv. mě nijak neoslovila, nic jsem si neodnesl.“ Určitě se může stát, že někdo či něco při ní působí rušivě. Ovšem my bychom se ani tak neměli ptát, jak se mi dnes mše svatá líbila, ale jak se líbila Bohu moje účast na ní! S jakou úctou jsem ji prožil, s jakou zbožností, jak asi Pán přijal mou chválu, za vše, co mi dává, s jakou důvěrou jsem přednesl své prosby, s jakou láskou přináším to, co bych chtěl spojit s Ježíšovou obětí, s jakou lítostí se dívám na svá selhání, za něž se Pán při každé mši svaté vydává. Nemáme do kostela přicházet jako do kina, kde očekáváme, že nás budou bavit, že tam budeme zažívat vzrušení nebo dojetí. Samozřejmě platí, že si ze mše svaté odnášíme nesmírně mnoho Božích darů, ale nejprve to musím být já sám, který přináším svou víru, naději a lásku!

*P. Mgr. Jaroslav Jirásek
farář farnosti Horní Jelení*

Polští a ukrajinští biskupové tvoří rostoucí koalici proti vatikánskému dokumentu o žehnání homosexuálům

K prvním biskupským konferencím, které vyjádřily nesouhlas s dokumentem *Fiducia Supplicans*, patřili afričtí preláti. Poté, co Vatikán vydal *Fiducia Supplicans* – dokument, který nastiňuje, kdy lze žehnat jedincům ve stejnopohlavních nebo jinak „neregulérních“ svazcích – se v katolické církvi po celém světě vyhraňuje konflikt kolem jeho uplatňování.

Zatímco první polemiky zaznívaly od afrických prelátů v zemích jako Nigérie, Zambie, Kamerun a Malawi, nyní se v nesouhlasu spojují východoevropští církevní představitelé.

„Vzhledem k tomu, že praktikovat pohlavní styk mimo manželství, tedy mimo nerozlučný svazek ženy a muže, otevřený přenosu života, znamená vždy provinění proti Boží vůli a moudrosti, jak jsou vyjádřeny v šestém přikázání desatera, lidem v takovém vztahu žehnat nelze,“ napsala polská biskupská konference v reakci na dokument.

„To se týká zejména lidí ve stejnopohlavních vztazích,“ dodává podle překladů z *Catholic News Agency* polské prohlášení.

Fiducia Supplicans potvrzuje, že katolická církev nemůže měnit svátost manželství, které definuje jako „výlučný, trvalý a nerozlučitelný svazek mezi mužem a ženou, přirozeně otevřený plození dětí“.

Vymíná si však svolení k „spontánnímu“ žehnání jedincům ze stejnopohlavních párů, kteří usilují o morálnější život. Objasňuje také, že žehnat lze pou-

ze samotným jedincům, nikoli „svazku“ mezi dvěma příslušníky stejného pohlaví.

Podle katolického blogu *Rorate caeli* arcibiskup maior Svjatoslav Ševčuk, hlava ukrajinské řeckokatolické církve, 22. prosince prohlásil, že katolíci z církve východního ritu se tímto dokumentem řídit nebudou.

Ševčuk uvedl, že vatikánský dokument „vykládá pastorační význam požehnání v latinské církvi, nikoli ve východních katolických církvích. Nezabývá se otázkami katolické víry či morálky, netýká se žádných předpisů kanonického práva pro východní církve a ani se o východních křesťanech nezmiňuje“.

Dále řekl, že nejde o všeobecné učení o víře a morálce, takže se „týká výlučně latinské církve a pro věřící z ukrajinské řeckokatolické církve nemá žádnou právní platnost“.

Ukrajinská řeckokatolická církev je druhá největší jednotlivá církev v katolickém společenství – menší jen oproti hlavní latinské či „římskokatolické“ církvi.

„Podle tradic byzantského ritu pojem „požehnání“ znamená schválení, svolení nebo dokonce nařízení pro určité jednání, modlitbu a asketické praktiky, včetně určitých druhů půstu a modliteb,“ vysvětloval Ševčuk v souvislosti s rozdíly v pastoračních zvyklostech mezi ukrajinskou řeckou a latinskou církvi.

Na závěr řekl: „Pastorační soudnost nás nabádá, abychom se vyhýbali nejednoznačným gestům, vyjádřením a poj-

mům, které by zkreslovaly nebo mylně vykládaly Boží slovo a učení církve.“

Vydání *Fiducia Supplicans* je noční můrou pro celosvětovou jednotu církve, kdy vyvolává bouřlivou debatu mezi biskupy, kněžími a laiky, zatímco autor dokumentu, kardinál Víctor Manuel Fernández, obratně odpovídá na otázky ohledně tohoto nejednoznačného textu.

V rozhovoru pro katolický zpravodajský časopis *The Pillar* Fernández řekl: „Tento typ žehnání představuje jen pastorační nástroj, který lidem pomáhá vyjádřit jejich víru, i když to jsou velcí hříšníci.“

Dodal: „Při udělování tohoto požehnání dvěma lidem, kteří spontánně přijdou, aby ho obdrželi, tedy lze legitimně prosit Boha, aby jim dopřál zdraví, pokoj a zdar, což jsou věci, o které prosíme všichni a o které může prosit i hříšník.“

Kardinál časopisu potvrdil, že žehnání v kontextu stejnopohlavních nebo jinak neregulérních párů je míněno jako prosba, aby Bůh dotyčným jedincům pomohl žít víc v souladu s evangeliem.

„Deklarace také zmiňuje žádost o pomoc od Ducha svatého, aby se daný vztah, pro kněze často neznámý, očistil ode všeho, co neodpovídá evangeliu a Boží vůli, a zrál podle Božího plánu,“ objasňoval Fernández.

Timothy H.J. Nerozzi
Fox News

Zpověď zachráněné rukojmí: Teprve modlitba mě osvobodila od panické hrůzy

„Dnes mohu říci, že Arnaud zachránil mé tělo, aby Kristus mohl zachránit mou duši,“ vyznává Julie Grand, která téměř zázrakem unikla smrti, když před pěti lety ve francouzském Trèbes podplukovník četnictva Arnaud Beltrame nabídl sám sebe islámskému teroristovi výmě-

nou za jednoho z rukojmích. Tím rukojmím byla právě Julie. Podplukovník Beltrame zemřel nedlouho poté v nemocnici s podříznutým hrdlem. Bylo mu 44 let, 11 let byl katolíkem a všeobecně se věří, že jej k hrdinskému gestu vedla víra.

22. ledna 2024 začne soud se spolu-

pachatelem marockého teroristy a začátkem ledna se ve francouzských knihkupectvích objevila kniha, v níž se Julie Grand dělí o svůj neobyčejný životní příběh. „Arnaud mě přivedl k Bohu,“ neváhá vyslovit v rozhovoru pro katolický týdeník *Famille Chrétienne*.

Přestože přežila atentát, jeho následky pociťuje dodnes. Psychicky je hluboce zraněná, stále cítí dotek pistole u hlavy a má panický strach o své blízké. Za posledních pět let však také prošla hlubokou duchovní proměnou, která vyvrcholila tím, že se o loňských Velikonocích nechala pokřtít.

Julie pocházela z ateistické rodiny, vystudovala biologii, na svět se dívala pohledem přírodovědce a křesťanskou vírou pohrdala. Skutečnost, že její zachránce, Aranud, byl katolík, na ni zprvu nedělala žádný dojem. Když se však potýkala s traumatem z atentátu, dočetla se v jedné knize, že věřící lidé obvykle takové situace snáší lépe, a to ji zaujalo. Začala pátrat. Věřící přátelé ji povzbuzovali, aby se modlila. Jakýsi zlom na cestě svého obrácení sama přičítá medailce Panny Marie z Rue du Bac. Dostala ji od učitelky své dcery a v tomto prostém gestu zahlédla Mariinu vztaženou ruku. „Tehdy jsem se přestala bát kněží,“ vzpomíná Julie. Vydala se do opatství Lagrasse, s nímž byl podplukovník Beltrame spojen. Přišla tam na mši a poprvé v životě se svěřila Bohu. „A On jí dal zakusit svou moc,“ vypráví.

Víra jí změnila život. „Díky ní,“ říká v rozhovoru pro *Famille Chrétienne*, „jsem přestala všude vidět zlo a zabředávat do něj. (...) Stále pociťuji trauma, ale víra změnila mé chápání smrti, a tedy i mého života. Můj vědecký způsob uvažování mi nikdy neposkytl podporu lásky a naděje, kterou mi dává víra. Nyní mám také zbraně, které mě chrání před zlem: Kristovu přítomnost, lásku, víru a modlitbu. Můj každodenní život by byl bez modlitby nesnesitelný. Lásky a naděje, které do ní vkládám, zachraňují mou duši. Recept na léky všechno nevy-

řeší. Žiji minulostí, budoucnost mě děsí a každé ráno potřebuji odvahu, abych probudila svou dceru, ale každý den se také modlím.“ Julie dodává, že s modlitbou získala ještě další schopnost: dokáže být vděčná: „Za to, že žiji, že trávím čas s rodinou, že jsme spolu u stolu, že mohu hladit dcerku po tváři, když spí. Když jsem neměla víru, neuvědomovala jsem si to. Prostě jsem si užívala života.“

Útok v Carcassone a Trèbes

Dne 23. března 2018 se v jižní Francii ve městech Carcassonne a Trèbes odehrál teroristický útok. V Carcassonne pětadvacetiletý Redouane Lakdim francouzsko-marockého původu střelil dva cestující v automobilu, čímž zabil spolucestujícího a vážně zranil řidiče. Automobil poté unesl. Následně zahájil palbu na čtyři běžící policisty, jednoho přitom zranil. Lakdim jel do nedalekého Trèbesu, kde zaútočil na supermarket Système U, kde zabil dva civilisty, další zranil a unesl minimálně jednoho rukojmího. Přisahal věrnost Islámskému státu a požadoval propuštění Salaha Abdeslama, islamisty obviněného z účasti na teroristických útocích v Paříži z listopadu 2015. Četník Arnaud Beltrame se nabídl, že se vymění za ženu, kterou Lakdim držel jako rukojmí. Lakdim souhlasil. Po třech hodinách ale Lakdim Beltrameho zranil, který na následky zranění později zemřel. Beltrameho prohlásil prezident Francie Emmanuel Macron za hrdinu. Policejní taktická jednotka následně na budovu, kde byl Lakdim, zaútočila a Lakdima zabil.

*Famille Chrétienne
Vatican News*

dokončení odstavce vpravo

omezeným pohybem (např. důstojnost a bratrství projevená s Máchou P.Toufarovi). Mno, jestli toto má být zrcadlo Božího snu, tak, dle mého čistě osobního názoru, je to zmetek na vyhození a průlom s pokrokem v tom taktéž nevidím.

Napadá mne otázka přímo kacířská: A kdepak bude rehabilitován P.Plojhar přímo „ikonický příklad dialogu“ mezi církví a marxismem?

Evermod Jan Sládek

SLOVO KNĚZE

Som z toho voľaký zmätený...

Památný výrok majora Terazkyho z Černých baronů, bylo to první, co mne napadlo po rozkliknutí článku z *Vatican news* „Papež přijal sdružení zaměřené na dialog křesťanů se socialisty“. Asi jsem příliš ovlivněn vlastními zážitky a vzpomínkami rodičů a jejich vrstevníků na „radostné budování šťastné budoucnosti“.

Paní Gruberová ve svém článku o tomto setkání, mimo jiné píše: „Při audienci v salonku auly Pavla VI. papež citoval argentinského spisovatele Borgese, podle něhož se lidé dívají dvojím zrakem – tělesným a skleněným.“

„Prvním vidí to, na co se dívají, druhým to, o čem sní. Neztrácejte schopnost snít! Dnes, ve světě rozděleném válkami a polarizacemi, nám hrozí, že ztratíme schopnost snít. Ale my Argentinci říkáme: „no te arrugues“, což je výraz, který znamená „nevzdávat se“. A to je výzva, kterou předávám i vám: neustupujte, nevzdávejte se, nepřestávejte snít o lepším světě. V představitosti se totiž setkávají inteligence, intuice, zkušenost a historická paměť, aby tvořily a riskovaly. Kolikrát v průběhu staletí přinesly velké sny o svobodě a rovnosti, důstojnosti a bratrství, jako zrcadlo Božího snu, průlom a pokrok.“

Skromně bych si dovolil připomenout, že velké sny o svobodě a rovnosti často přinesly svobodu vládnoucím (než je o ni připravili ti, jejichž sny byly intenzivnější) a rovnost před gilotinou (kde si najednou byli rovni král a poddaný a muž i žena). Důstojnost a bratrství se často projevíly v zařízeních s velmi

dokončení vlevo

P. Mgr. Evermod Jan Sládek, OPraem. farář farností Lomnice nad Popelkou, Libštát a Nová Ves nad Popelkou

UZDRAVIL MNOHO NEMOCNÝCH S ROZLIČNÝMI CHOROBAMI

4. února 2024 – 5. neděle v mezidobí – Mk 1,29–39

Béda

V Lukášově evangeliu se píše, že ho o ni prosili. Spasitel uzdravuje nemocné, někdy prosbami, jindy sám, a ukazuje, že v chybách a nemocech vždy vyslyší modlitby věřících a nezřídka jim dá poznat i ty, o nichž zcela nevědí; nebo, jak žádá žalmista, odpouští zbožně prosícím i nepoznané: kdo zná všechny jeho bludy? Očisti mě od chyb, o nichž nevím. (Ž 19,13) Proto i zde uzdravuje jako odpověď na jejich prosby, neboť následuj: přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji.

Hojně rozdává dary svého uzdravování a učení, zvláště v sobotu, čímž učí, že není pod Zákonem, ale nad Zákonem, a také že si nevybral židovskou sobotu. Pán miluje takový odpočinek, kdy se snažíme o spásu duší a zdržujeme se otroké práce, tedy všech nezákonných skutků. Následující horečka ji opustila a ona jim sloužila. Zdraví udělené na Pánův příkaz se jí ihned vrátilo celé a s ním i tak velká síla, že mohla ihned sloužit těm, kteří jí pomáhali.

Zlý duch, vyčerpaný čtyřicetidenním postem, ho poznal jako člověka, a ani pokušením nemohl zjistit, zda je Synem Božím. Nyní však na základě mocných znamení pochopil, či spíše tušil, že je Synem Božím. Nebylo to tedy z toho důvodu, že by přesvědčoval Židy, aby ho ukřižovali, že ho nepovažoval za Božího Syna, ale nepředpokládal, že by mu jeho smrt mohla uškodit.

V mystickém smyslu, jestliže západ slunce vyjadřuje Spasitelovu smrt, proč by svítání nemělo ukazovat jeho vzkříšení? Když se však objevilo jeho světlo, odešel na poušť pohanů a tam se modlil ve svých věrných, neboť milostí Ducha svatého podnítil jejich srdce k mocné modlitbě.

Theofylakt

Nebo mluví o mnohých, neboť někteří

neznámý severoitalský malíř: Ježíš uzdravuje nemocné (17. st.)

byli nevěřící, kteří pro svou nevěru nebyli nijak uzdraveni. Uzdravil tedy mnohé přivedené: ty, kteří měli víru.

Nenechal mluvit zlé duchy, aby nás naučil nevěřit jim, i když mluví pravdu. Kdyby se totiž našel někdo, kdo by jim uvěřil, přidali by k pravdě lež.

Vydává se k těm, kteří ho potřebují více, neboť učení nemá končit na jednom místě, ale jeho paprsky mají dosáhnout všude.

K nauce přidal i činnost. Po vyučování vyháněl zlé duchy: chodil totiž za zlými duchy a vyháněl je. Kdyby Kristus neukázal zázraky, nevěřili by jeho výrokům. Tak i ty po svém učení pracuj, aby tvá řeč v tobě nebyla planá.

Pseudo–Augustin

Zlí duchové věděli, že to je Mesiáš zaslíbený Zákonem. Viděli v něm všechna znamení, o nichž se zmiňovali proroci. Tajemství jeho božství však neznali, stejně jako jejich knížata. Kdyby ho totiž znali, nikdy by Pána slávy neukřižovali (srov. 1 Kor 2,8).

Pseudo–Chrysostom

Podle Lukáše však zástupy přišly ke Kristu a řekly to, co zde Marek nechává říkat apoštoly, když dodává: Když ho našli, řekli mu: Všichni tě hledají. Ale neprotiřečí si: Po apoštolech přijal Kristus také zástup, který dychtivě toužil jít v Kristových stopách. Přijal je rád, ale chtěl je propustit, aby se i jiní mohli podílet na jeho učení, protože se neměl dlouho zdržovat na světě, a proto jim odpověděl: Všichni, kteří se vydali do sousedních vesnic, se rozhodli, že půjdou jinam, abych i tam kázal.

Tak ukazuje tajemství zřeknutí se sebe sama (srov. Flp 2,7), tedy Vtělení, a skutečnost svého božství, když říká, že přišel na svět sám ze sebe. Lukáš však říká: pro to jsem poslán, čímž zvěstuje dar a dobrou vůli Boha Otce ohledně Vtělení Syna.

přeloženo, zpracováno a redakčně upraveno podle www.catena aurea.sk

EX ORBE ET URBE Z 15. I. 2024

Přestože odstavec 41 deklarace *Fiducia supplicans* uvádí, že „to, co bylo řečeno v této deklaraci o žehnání stejnopohlavních párů, je pro vysvěcené služebníky dostatečným vodítkem k uvážlivému a otcovskému rozlišování“, a proto „mimo výše uvedené pokyny nelze očekávat další odpovědi specifikující podrobnosti a praktické záležitosti ohledně žehnání tohoto typu, Dikasterium pro nauku víry vydalo 4. ledna „Tiskovou zprávu ohledně přijetí *Fiducia supplicans*“¹, v níž se obsah deklarace dále vysvětluje. „Novinkou této deklarace, jež vyžaduje velkorysou snahu o přijetí a o které by nikdo neměl tvrdit, že se ho netýká, není možnost žehnání párů v neregulérních situacích, nýbrž výzva k rozlišování dvou typů žehnání: ‚liturgickým či ritualizovaným‘ a ‚spontánním či pastorálním‘.“ Prezentace dokumentu jasně vysvětluje, že „jeho hodnota [...] spočívá v tom, že nabízí specifický a inovativní příspěvek k pastorálnímu významu žehnání, který dovoluje rozšíření a obohacení klasického chápání žehnání, které je úzce spjato s liturgickou perspektivou.“

Tisková zpráva obsahuje dokonce příklad příslušné „žehnací modlitby“: „Pane, shlédni na tyto své děti, dej jim zdraví, práci, pokoj a vzájemnou pomoc. Osvobod je od všeho, co odporuje tvému Evangeliumu, a dovol jim žít podle tvé vůle. Amen.“ Poté má následovat znamení kříže nad každou z obou osob.

„Nejpozoruhodnější na tom je,“ komentuje otec Raymond J. Souza², „že vůbec nejde o požehnání. Je to modlitba za ‚dva lidi‘ či ‚dvojici‘, po které následuje individuální požehnání každému z nich. Přes všechny ty řeči o novém pojetí žehnání kardinál Fernández v této vzorové modlitbě nežehná – požehnání uděluje

Foto: © Stanislav Pospíšil / Člověk a Víra

následně každému zvlášť, a to způsobem běžným od nepaměti. Kdyby toto bylo to, co má kardinál Fernández od počátku na mysli, nebylo by *Fiducia supplicans* vůbec třeba. Totéž už připouštělo *Responsum* z roku 2021³,“ míní otec Souza, podle něž si Dikasterium uvědomuje svoji slabou pozici a tisková zpráva je pokusem o ústupový manévr:

„Prefekt žádá minimum možného. Pokud se jen biskupové zdrží obviňování Dikasteria (a Svatého otce) z omylu v nauce, ‚uvážlivost a citlivost ke kontextu místní církve a kultury připouštějí různé způsoby aplikace – to je majstrštyk církevního žargonu! Překlad: ‚Přestaňte říkat, že *Fiducia supplicans* je heretická, a pak ať si biskupové dělají, co chtějí, včetně prohlášení dokumentu za prakticky mrtvou literu.“

Jedním z biskupů, kteří se takto kriticky vyjádřili, je i kardinál Sarah, bývalý prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti: a to ve svém tříkrálovém poselství⁴, v jehož úvodu píše:

„Pravda je první z milosrdenství, kte-

ré Ježíš nabízí hříšníkům. Budeme však my schopni konat milosrdenství v pravdě? Hrozí nám velké nebezpečí, že budeme hledat světský pokoj, světskou oblibenost vykoupenou lží, dvojnácností a spoluvinou skrze mlčení.“

Takový pokoj je však povrchní a pochází od ďábla, míní kardinál a pokračuje: „Právě zmatek, rozdělení a nedostatek jasnosti a pravdy poznamenal oslavy letošních Vánoc. Některá média tvrdí, že katolická Církev vyzývá k žehnáním stejnopohlavních svazků. To je lež. Někteří biskupové jdou stejným směrem a zasévají do duší věřící pochybnosti a pohoršení, když chtějí žehnat stejnopohlavním svazkům, jako by byly legitimní a v souladu s Bohem stvořenou přirozeností, jako kdyby mohly vést ke svatosti a lidskému štěstí. Takoví biskupové zapomínají na Ježíšův výrok, *kdo by svedl jednoho z těchto maličkých, kteří ve mne věří, pro toho by bylo lepší, kdyby mu na krk pověsili veliký mlýnský kámen a utopili ho v mořské hlubině*. Nová deklarace Dikasteria pro nauku víry, publikovaná se souhlasem papeže Františka, selhala v tom, aby tyto bludy uvedla na pravou míru a vykonala tak skutek pravdy; svojí nejasností naopak zvýšila zmatek v srdcích.“

„Co máme dělat tváří v tvář zmatku,

1 https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_ddd_doc_20240104_comunicato-fiducia-supplicans_en.html

2 <https://www.ncregister.com/commentaries/fiducia-supplicans-2-0>

3 <https://press.vatican.va/content/salastampa/en/bollettino/pubblico/2021/03/15/210315b.html>

4 <https://www.diakonos.be/fiducia-supplicans-il-cardinale-sarah-ci-opponiamo-a-uneresia-che-mina-gravemente-la-chiesa/>

Kardinál George Pell. Foto: cricismagazine.com

který Ten, kdo rozděluje, zasel přímo do srdce Církve?“ ptá se kardinál, a odpovídá: „Papež František řekl: ‚S ďáblem se nediskutuje! Neporazíme ho tím, že s ním budeme debatovat, je v tom lepší než my. Porazíme ho tak, že se mu postavíme s vírou a Božím slovem.‘ V logice této nauky papeže Františka s Rozdělovačem nediskutujeme. Nepouštíme se do diskuse s *Fiducia supplicans*, nýbrž odpovídáme prostě Slovem Božím, magisteriem a tradiční naukou Církve.“

A kardinál se dále vyjadřuje ke kritickým hlasům, které na adresu deklarace již zazněly: „Musím poděkovat biskupským konferencím, které již vykonaly tento skutek pravdy. Je třeba povzbudit další biskupské konference a každého biskupa, aby se zachovali stejně. Tím se nestavíme proti papeži Františkovi, ale stavíme se pevně a radikálně proti herezi, která vážně podkopává Církev.“

Mezi kritiky deklarace se zařadil i nový bamberký biskup Herwig Gössl, který se má ujmout úřadu 2. března, informuje server *Info Vaticana*⁵. Biskupovi Gösslvi naopak vadí, že Řím ještě jasně neopustil nauku o hříšnosti homosexuálního jednání. „Pokud můžeme žehnat takovým svazkům, mělo by dojít k takovému vývoji nauky, aby homosexuální akty přestaly být pokládány za těžký hřích,“ míní Gössl.

JD Flynn na portálu *The Pillar*⁶ komentuje tezi, že bouři, která propukla po vydání deklarace *Fiducia supplicans*, zavinil „falešný narativ“ vytvořený médii. „Biskupové, kteří nechtějí ukazovat prstem na Vatikán – a to i ti, kteří dokument v soukromí pokládají za třaskavý –, se rádi chopili tohoto narativu o ‚falešném narativu,“ říká Flynn. „Někteří tak dokument vydávají za rozhodnou obhajobu⁷ katolické nauky o manželství a kritizují média za to, že v něm vidí cokoliv dalšího.“

Ale Flynn nesouhlasí: „Pravdou je, že každému, kdo říká, že text je jen to, co je v něm napsáno, uniká ten reálný narativ. Text existuje v rámci kontextu: a tím je fakt, že vlivní katoličtí lídři již překročili v textu uvedené zákazy, aniž by se cokoliv stalo, a netají se tím, že v tom budou pokračovat. Tito lídři použili text k ospravedlnění něčeho, co se v textu přímo zakazuje, a někteří z nich se přitom zaštitují papežem Františkem.“ A Flynn zdůrazňuje: „Nikdo, kdo text deklarace četl, netvrdí, že technicky vzato povoluje žehnání stejnopohlavních svazků či manželství – ale sotvakdo z vnějších pozorovatelů spatřuje nějaký rozdíl mezi žehnáním ‚párům‘ a žehnáním jejich svazku; zejména pokud tyto páry prezentují příslušnou

událost ve významných mezinárodních novinách jako formu schválení.“

Wisconsinský soudce zastavil trestní řízení proti bývalému kardinálu McCarrickovi⁸, který byl laicizován pro dlouholeté sexuální zneužívání chlapců a mladých mužů, poté co soudní psycholog shledal McCarricka neschopného účastnit se procesu pro stařeckou demenci. V důsledku toho již McCarrick nemůže být v jurisdikci Spojených států trestně stíhán.

A Sheryl Colmerová v magazínu *Crisis* připomíná výročí úmrtí kardinála Pella⁹, připadající na 10. ledna: „Kardinál Pell byl gigant, jak doslova, tak v přeneseném smyslu. S výškou skoro dva metry působil Pell impozantně už svojí postavou, a jeho kuráž a intelekt dojem z něj jen umocňovaly.“ Colmerová podrobně probírá Pellovo působení v Církvi, přitom však vyzývá: „Zdá se, že Bůh chce, abychom nevkládali své naděje do nějakého borce Pellova typu, ale raději využít svoji vlastní sílu jako pokřtění křesťané. Je čas, aby se vycvičení Kristovi vojáci zmobilizovali. Každý z nás se může stát takovým Pellem, pokud se budeme držet kardinálových slov, které nám zanechal na konci svého dlouhého života naplněného službou Církvi.“ Tím odkazuje na Pellův třísvazkový *Vězeňský deník*¹⁰, který sepsal během svého nespravedlivého uvěznění za křivě obvinění ze sexuálního zneužívání, a na novou knihu Pell vs. svět¹¹, obsahující texty samotného kardinála i jiných autorů o něm.

Mgr. Lukáš Novák, Ph.D.
filosof a pedagog

5 <https://infovaticana.com/2024/01/10/obispo-aleman-espera-que-roma-deje-de-considerar-la-sodomia-como-pecado-grave/>

6 <https://www.pillaratholic.com/p/is-the-false-narrative-narrative>

7 <https://twitter.com/usccb/status/1737928321214607788?t=LZZPSaMUAY-6gOMeDo47YWA>

8 <https://www.pillaratholic.com/p/mccarrick-case-suspended-in-wisconsin>

9 <https://crisismagazine.com/opinion/be-a-pell>

10 <https://ignatius.com/prison-journal-3-volume-set-pjx/>

11 https://www.connorcourtpublishing.com.au/PELL-CONTRA-MUNDUM--Edited-by-Robert-A-Sirico_p_558.html

JAK NASTOLIT NA SVĚTĚ MÍR? ZAČNĚTE SVÁTOSTNOU ZPOVĚDÍ, ŘÍKÁ KARDINÁL

Kardinál Piacenza stojí v čele vatikánské Apoštolské penitenciárie, úřadu Římské kurie zodpovědného za otázky spojené se svátostí smíření.

Usmíření začíná v našich vlastních srdcích smířením se sebou samými a s Bohem prostřednictvím svátostné zpovědi, řekl tento týden vatikánský kardinál.

Když v těchto dnech myslíme na nevinné lidi, kteří umírají ve válce, můžeme ve zpovědi načerpat naději ve smíření, milosrdenství a Kristův pokoj, uvedl kardinál Mauro Piacenza v dopise zveřejněném před slavností Všech svatých.

Kardinál Piacenza stojí v čele vatikánské Apoštolské penitenciárie, úřadu Římské kurie zodpovědného za otázky spojené se svátostí smíření, odpustky a vnitřním fórem, což je nesvátostná forma tajemství neboli mlčenlivosti uplatňovaná při duchovním vedení.

„Pro celou církev jsou to dny láskyplné vzpomínky na ty, kdo odešli před námi, a zejména v těchto tragických válečných časech na všechny nevinné, kteří stále umírají, aniž by věděli proč,“ napsal devětasádkdesátiletý kardinál.

„Zároveň ať jsou to také dny prozářené nadějí,“ povzbudil, „či vlastně jistotou, že Kristova náruč, široce rozevřená na kříži, vyzývá celé lidstvo ke smíření, milosrdenství a míru.“

Kardinál Piacenza připomněl Kristova slova na Hoře blahoslavenství: „Blaze těm, kdo působí pokoj.“

„Jde o pokoj, který je dán Bohem a který vyžaduje, aby jej lidé upevňovali, počínaje pokojem ve vlastním srdci, protože jen ti, kdo jsou smířeni s Bohem i sami se sebou, mohou být skutečnými tvůrci pokoje,“ řekl.

Kardinál také vyzval kněze, aby projevovali „značnou velkorysost“ při naslouchání zpovědím, „neboť při nich se posiluje, a v případě těžkého hříchu znovu vytváří, ono nepostradatelné pouto s Kristem“.

Svátost zpovědi – známá také jako pokání nebo smíření – posiluje Kristovo

Kardinál Mauro Piacenza. Foto: fatima.pt

tělo prostřednictvím zázraku odpuštění, pokračoval kardinál a poznamenal, že když se skrze odpuštění posiluje „celá“ církev, může se toto odpuštění otevřít celému světu.

Při úvahách o církevních oslavách svátku Všech svatých a Všech věrných zesnulých 1. a 2. listopadu kardinál Piacenza připomněl, že „církev není jen ta, kterou vidíme před očima, ale také církev „vítězná“ v nebi tvořená společenstvím svatých a církev „očistná“, která je na cestě k plnému společenství s Bohem a za níž se modlíme při vzpomínce na věrné zesulé“.

Je dobré mít na paměti, že neviditelná církev je většina, zatímco viditelná část je menšina, řekl.

„Celé Kristovo tělo má hlavu, kterou je sám Kristus, zatímco jeho tělo, viditelné, hmatatelné a slyšitelné, tvoří konkrétní, někdy až skandální bratři a sestry, kteří žijí vedle nás a mají stejný podíl na tajemství,“ dodal kardinál.

„Kristův kříž, který je svátostně znovu zpřítomňován v eucharistii a jehož plody sahají až ke svátosti smíření, je tu pro všechny,“ uvedl kardinál Piacenza, „a jeho dary se vlévají do srdcí skrze Ducha svatého. Církev nabízí všem lidem možnost nechat se do tohoto tajemství zahrnout. Církev je pro všechny, protože je katolická, univerzální, a protože je jedna.“

Hannah Brockhaus
National Catholic Register
Přeložil Pavel Štička

Hannah Brockhaus
římská korespondentka pro CNA

CO PŘITAHUJE HOMOSEXUÁLY KE KNĚŽSTVÍ?

Proč by si dnes, v době celkového přijetí homosexuálů ve všech profesích, mladý homosexuál vybíral kněžství?

Zhruba před měsícem Kevin Wells v časopise *Crisis* naznačil, že jednou z příčin propuštění biskupa Stricklanda byla zloba ostatních biskupů kvůli tomu, jak na zasedání Katolické biskupské konference USA v roce 2018 vznesl otázku homosexuality mezi kněžími. Bez ohledu na to, zda šlo o skutečnou příčinu jeho propuštění, otázka (pro někoho to není problém) homosexuálů mezi kněžími vyvolává rozkol.

Pokud je, jak se domnívám, mezi kněžími významný počet homosexuálů nebo těch, kdo jsou homosexualitě nakloněni, nechci se ptát ani tak na to, jak k tomu došlo; za důležitější pokládám, proč se tak děje dál. Jinými slovy, proč by si dnes mladý homosexuál vybíral kněžství?

Tento sloupek je uveřejněn pod pseudonymem. Než jsem ho napsal, radil jsem se s dvěma lidmi, kteří jsou do této problematiky mnohem zasvěcenější než já. Oba to považovali za vhodnou otázku a jeden moje myšlenky podpořil. Zajímavé však bylo jejich přiznání, že o tom teď nechťejí psát, neboť se bojí následků. Mohu dodat, že jsou oba naprosto bezúhonní a odvážní. Zmiňuji to jen proto, abych ukázal, že ať už člověk o této otázce uvažuje jakkoli, je mimořádně výbušná. Sám za sebe strach z následků nemám, ale bojím se o své blízké. Pseudonymem jsem to vyřešil, a tak mi dovolte pokračovat.

Jak jsme se tedy do takové situace dostali? Zřejmou odpovědí je ďábel. Jak líp ochromit církev? S herezemi lze bojovat, protože lidé mohou argumentovat a pravdu lze poznávat. Ničení naší víry v samotné lidi však tyto možnosti podkopává. Kardinál X může být stejně geniální jako Tomáš Akvinský, ale pokud je zvrácený, člověk mu prostě nebude naslouchat. A sexuální oddanost, zvláště ta utajovaná, je notoricky silnější než ideologická.

Foto: © Lucie Hornikova / Člověk a Vira

Příčiny homosexuality jsou složité. Navíc v žádné době nebyli kněží bez poskvrny. Pokud však chceme říkat, že homosexualita je dnes častějším problémem než v minulosti, jedním z důvodů může být devastace mužů ve dvou světových válkách. Je to značné zobecnění, navíc založené na dohadách, ale také, jak se domnívám, věrohodné.

Po první světové válce mužská populace v Evropě citelně prořídla. Totéž se stalo i za druhé světové války, kdy navíc ubylo mužů i v Americe. Katoličtí muži, kteří tyto války přežili a chtěli se oženit, měli k dispozici obrovskou nabídku. Pro katolíky, kteří „nebyli na ženění“, ale stáli o vážené povolání, bylo dobrou alternativou kněžství. Určitě to nebylo pravidlem, ale možná to nebylo tak výjimečné, aby to nehrálo roli. Navíc, jak víme, satan se pravidly neřídí.

Šedesátá léta přilila olej do ohně. Sexuální revoluce prosákla do církve téměř

tolik jako kamkoli jinde. Církev vypálila *salvu* v podobě *Humanae Vitae*, ale dokonce i mezi svými vlastními duchovními narazila na takové odmítnutí, že se na nějaký čas přestala k sexuálním otázkám vyjadřovat. V kněžských seminářích se na sexuální čistotu nikdo neptal, natož aby se tam o ní vyučovalo.

Koncem šedesátých let zasáhl církev nedostatek těch, kdo cítili povolání ke kněžství, a kněží vůbec. Mnozí kněží církev opustili, aby se mohli oženit; zůstali pak mnozí, kteří „nebyli na ženění“. V sedmdesátých letech se diecéze, které zoufale potřebovaly nově povolané ke kněžství, neptaly příliš do hloubky na sexuální sklony uchazečů; navíc ti, kdo se měli ptát, mohli chtít určitý druh. Také „duch 2. vatikánského koncilu“ měl zdrcující účinek. Je pravda, že ti, kdo zastávali tradiční názory, tehdy bývali často odmítáni.

V polovině osmdesátých let už tedy

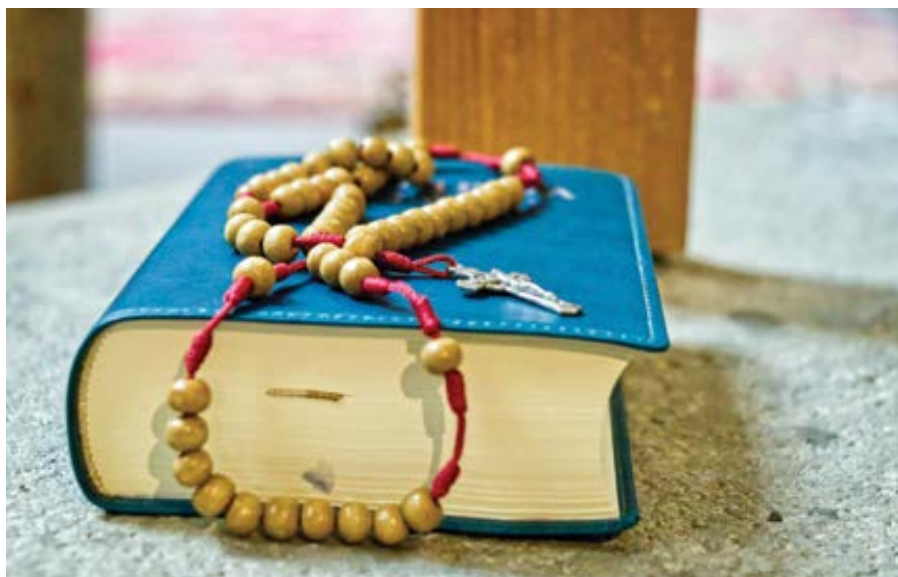

Foto: Lucia Kralova / Člověk a Víra

máme pevný blok homosexuálních duchovních. Papež sv. Jan Pavel II. se tomuto problému možná nepostavil dostatečně, nicméně inspiroval celou generaci mladých mužů nadšených pro víru. Před začátkem třetího tisíciletí to nejspíš obnovilo určitou rovnováhu, ale rozhodující je vliv, nikoli počty a zdá se, že vliv tu určitě byl.

Teď tu však máme otázku posledních třiceti let. Proč by si mladý homosexuál vybíral kněžství dnes? Nebo jinak řečeno, čím homosexuální muže kněžství přitahuje?

Homosexualita je dnes přijímána. Mladý muž by stěží narazil na nějaké povolání, které by mu kvůli jeho homosexualitě bylo zapovězené; v některých oblastech dokonce bývá považována za výhodu. Kněžství může být jedním z několika oborů, kde se odhalení tohoto „životního stylu“ dosud pojí s určitým strachem z ostudy nebo obviňování. Proč si ho tedy vybírá?

Někteří mladí muži třeba věří, že navzdory jejich homosexualitě je Bůh ke kněžství volá. Věří, že jim Bůh dá milost zachovat si při péči o svěřené stádo čistotu. Dokonce mohou věřit, že když se vydají cestou tohoto povolání, budou ze své homosexuality „uzdravení“. Jiní se možná domnívají, že jsou ke kněžství povoláni pro svou homosexualitu a že nějakým způsobem budou „průkopníky“ – těmi, kdo světu spolu s dalšími ukážou,

že neskrývaně homosexuální muž může být dobrým knězem a že může vést církve k uznání legitimacy homosexuálních vztahů. Pokud daný muž patří do jedné z těchto kategorií, je na těch, kdo mu pomáhají povolání rozlišit, aby mu (za předpokladu, že jim o své sexualitě poví) řekli: „Ne.“

Dovolte mi naznačit ještě další možnost. Připouštím, že je hypotetická a neověřená, ale určité opodstatnění podle mého názoru má. Až ji zformuluji, blíže ji vymezím, a tak prosím mějte strpení. Souvisí to s tím, jak jsme během doby od 2. vatikánského koncilu začali vnímat kněžství a kněze. Dost možná jsme před 2. vatikánským koncilem pohlíželi na kněze téměř jako na polobohy. Kněz byl tajemnou postavou v sutaně a biretu, stranou od života ostatních. Při mši svaté byl primární jeho úřad, ne jeho osoba.

Při bohoslužbách podle staršího úzu (*Usus Antiquior*) nezáleželo na tom, zda celebroul P. Gregarious nebo P. Taciturn. Kněz byl součástí ritu; slova, která říkal, ani nebyla jeho vlastní, nýbrž šlo o dávný způsob vyjadřování, s nímž nemohl manipulovat. Kromě kázání bylo člověku jedno, kdo celebruje mši svatou, a celebrantovi bylo v určitém smyslu jedno, kdo je ve shromáždění. Mohli tam být dva lidi nebo klidně dvě stě; z psychologického hlediska téměř (nebo vůbec) nic neměl z první ani druhé situace.

Z jeho postoje vyplývalo, že se neoustředí na shromáždění, a protože celebroul *ad orientem*, shromáždění nevidělo ani tak jeho, jako spíš skrze něj. Tím, že slova mše svaté byla často neslyšitelná a zjevně nebyla pronášena ke shromáždění, nýbrž k Někomu na „druhé straně“ před ním, byla jeho osobnost „nepodstatná“.

Pokud jsme tehdy kněze vnímali takto, již tomu tak není. Ať už to je správně, nebo špatně, myslím, že dnes mnozí laici a někteří kněží vnímají kněze jako určitého výkonného ředitele farnosti. (Tento pohled by bylo možné uplatnit i na dalších stupních církevní hierarchie.)

Řekl bych, že takové vnímání kněze podporuje a upevňuje *Novus ordo*. Ať už se to děje cíleně, nebo náhodou, vědomě, či nevědomě, osoba a osobnost kněze se stávají důležitější než jeho úřad. Půl hodiny denně a hodinu dvakrát až třikrát za neděli, o svatbách a pohřbech bývá – jak ho mnohé farnosti oficiálně označují – předsedajícím či facilitátorem. Pokud není rouháním to tak vyjádřit, funguje jako ceremoniál.

Neviním z toho výhradně kněze, kteří se stali obětí tohoto pojetí. Moje vlastní profese obnáší hodně mluvení na veřejnosti a představuje neustálou výzvu a pokušení nacházet způsoby, jak jednat s těmi, které mám před sebou. Při mši svaté pro kněze jistě vyžaduje nadlidskou dávku pokory a usebranosti, aby nebral v úvahu reakci těch naproti němu.

Nejsem psycholog ani psychiatr. Moje zkušenosti s těmi, které přitahuje homosexualita, mě však vedou k přesvědčení, že mají silnou potřebu ujištění a pozornosti; touží po přijetí a uznání. Tuto potřebu máme do určité míry všichni, ale homosexuálové to, možná kvůli zranění, které nemohou ovlivnit, pociťují silněji. Proto je láká divadlo a nápadnější oblečení. Mohou být bolestně nesmělí, ale o to víc touží uspokojovat druhé. Znam mladé muže, které do homosexuality nevtáhlo to, že by je jasně přitahovaly osoby téhož pohlaví, ale prostě odmítnutí pohlavím opačným.

Domnívám se tedy, že mnohé ho-

Foto: Sebastian Mira / Člověk a Víra

mosexuální muže kněžství přitahuje proto, že s novým mešním řádem nabízí bezpečné, časté a bezprostřední uspokojení této potřeby pozornosti a ujištění. V krajních případech může jít o touhu po obdivu.

Vedle aktivních homosexuálů existují také ti, které P. Paul Mankowski označil jako „krotké“. V eseji pro časopis *The Latin Mass* popisuje „krotké“ jako světské jedince, kteří se děsí osamělosti a jsou nadměrně přátelští, ale neschopní opravdového přátelství. Nápadně postrádají zájem o „základní předpoklady“ – např. o metafyziku a dogma –, protože takové věci vyvolávají rozdělení. Jejich náboženské přesvědčení je upraveno tak, aby vyhovovalo nejnervnější silám okolního prostředí. Jsou to „loajální zaměstnanci“, nesmírně náchylní k tomu, aby podlehli citovému vydírání. Jsou to ctižádostiví kariéristé, kteří požadují osobní věrnost, úměrnou tomu, jak nejsou schopni dodržovat zásady.

I když tedy třeba sami nejsou aktivními homosexuály, staví se na stranu homosexuálního prvku mezi kněžími, aby nepůsobili dojmem, že nejdou s dobou, nebo neriskovali, že vejdou ve známost jejich vlastní dřívější hříchy. Tento popis také odpovídá kněžím, kteří ze všeho nejraději bývají co nejčastěji středem pozornosti.

Navzdory tomu všemu mi dovol-

te jasně uvést, co neříkám. Netvrdím, že všichni kněží, kteří upřednostňují *Novus ordo*, jsou homosexuálové. Neříkám, že nový mešní řád byl vytvořen kvůli homosexuálům. Jeho vznik je dostatečně problematický i bez takovýchto náznaků. A problémy s homosexualitou existují i mezi duchovními, kteří slouží latinskou mši svatou. Ze statistického hlediska se zdá, že jejich výskyt je nižší, ale to může být dáno prostě tím, že kněží celebující latinskou mši svatou pocházejí z tradičně orientovaných rodin a seminářů, kde se sexuální zdrženlivost a čistota berou víc vážně. Také netvrdím, že společenští a přátelští kněží jsou kvůli těmto svým vlastnostem homosexuální.

Naproti tomu považuji za možné, že mladého muže s abnormální touhou po pozornosti a ujištění bude přitahovat povolání, které může – byť ne nutně – nabízet uspokojení této touhy denně a v mnohem větší míře než jiná zaměstnání. Tvrdím, že nový mešní řád umožňuje uspokojení těchto tužeb víc než latinská mše svatá – znovu opakuji, že ne záměrně, ale prostě proto, že kněz stojí k lidem čelem, je s nimi v přímém kontaktu a komunikuje „svým“ jazykem.

Všichni bychom mohli vyprávět hrůzné příběhy o kněžích, kteří ignorují pravidla a pokyny – improvizují při modlitbách, během kázání se procházejí

mezi shromážděním jako moderátoři nějaké talk show a jako by nebyli schopni odsloužit mši svatou, aniž by ji „okořenili humorem“ nebo na sebe nějak upoutali pozornost. Variace na nový mešní řád, jako například dětské liturgie, liturgie pro dospívající či lidové mše, pak poskytují další prostor pro exhibicionismus. Znovu opakuji: netvrdím, že nový mešní řád byl vytvořen s tímto cílem, ale pouze, že v *Novus ordo* se to dít může, zatímco v tradiční mši svaté nic takového možné není.

Znamená to, že pokud bychom se nového mešního řád zbavili, homosexuálové by už mezi kněžími nebyli? Tak tomu jasně není. Existuje celá řada cudných, obětavých a báječných kněží, kteří celebují mši svatou podle nového mešního řádu, a na druhou stranu i zastánci tradiční mše svaté mají své skandály. Latinská mše svatá však nabízí – dalo by se říct, že přímo vyžaduje – takovou představu o kněžství, kde se kněz vzdává sám sebe a ustupuje do pozadí. Každému uchazeči o toto povolání říká: „Jsi nástroj a nic víc. Tvoje osobnost není podstatná. Pokud ti jde o chválu, pozornost a uznání, tady nehledej.“

Vím, že mnohé tato myšlenka rozčílí a jiní jí pohrdnou. Ovšem někteří kněží, kteří touží sloužit latinskou mši svatou, ale mají to zakázané, v ní možná uvidí vyjádření své touhy. Každopádně jsem přesvědčen, že dokud se nevrátíme k pohledu na roli kněze jako toho, kdo má být nenápadný a neokázalý, budeme mít problémy s těmi, kteří z nějakého důvodu chtějí vyvyšovat nebo potvrzovat sami sebe. Stojí to za zamyšlení.

Francis Magister

Crisis Magazine

Přeložila Alena Švecová

Francis Magister

učitel, píše pod pseudonymem

BUDUCNOST VYROBENÝCH DĚTÍ

Na konci října 2023 vyšel v listu *Wall Street Journal* fascinující a zároveň znepokojivý článek: „Co kdyby si muži mohli vytvořit vlastní vaječné buňky?“

Článek pojednává o práci Matta Krisiloffa, ředitele společnosti *Conception Biosciences*. Krisiloff se svým týmem pracuje na výrobě lidských embryí z genetického materiálu, který není původem spojen s vajíčkem nebo spermií. Článek začíná citátem japonského biologa Katsuhiko Hayashiho, který se domnívá, že do deseti let bude možné vyrobit lidské vajíčko z kožních buněk.

I když je tento vědecký obor dozajista působivý, vyvolává zároveň nejrůznější etické otázky. Článek souhlasí s tím, že vývoj v oblasti reprodukčních technologií mění pojetí rodičovství. Ačkoli tento termín nepoužívá, zdá se, že se na Západě objevuje smluvní pojetí rodičovství spíše jako funkčního, nikoli přirozeného. Nedávný (naštěstí neúspěšný) návrh zákona v Kalifornii, jehož cílem bylo učinit z potvrzení změny pohlaví dítěte požadovanou rodičovskou ctí, je toho dobrým, i když křiklavým příkladem. Neprojevíte-li správný politický vkus, nejste již považováni za rodiče. Taková kulturní logika nevzniká ve vakuu nebo během krátkého období. Svět dárcovství spermií a vajíček a náhradního mateřství oslabil vztah mezi početím, těhotenstvím a porodem a podpořil tak širší rámec pro představitelství, který činí podivnou logiku takového návrhu zákona věrohodnou. K tomu dále přispěly adopce dětí homosexuálními páry. Zatímco tradiční adopce nahrazuje biologické osoby (muže a ženu), které by normálně měly být přítomny (jako otec a matka), jejich ekvivalenty, homosexuální adopce fakticky činí matky a otce zaměnitelnými.

Je také zajímavé, že o dětech se v článku pojednává jako o zboží, o věci, kterou má vyrobit tým vědců. Rodiče nezplodí děti tradičním, neorganizovaným a hluboce tajemným způsobem. Budou spíše poskytovateli genetického materiálu, z něhož lze děti vyrábět na zakázku. Zásadní se zde stává volba, podobně jako

Foto: freepik

při nákupu auta nebo zubního kartáčku. A nikdo se nezabývá pocity takto vyrobených dětí – jak by také mohl? Nemůžeme tušit, jak by asi reagovaly na zjištění, že byly vyrobeny na zakázku. Nebo jak by reagovali rodiče, kdyby takto vyrobené dítě neodpovídalo popisu slibovanému v reklamě. Pokud je vztah v podstatě smluvní, co se stane s dítětem, které (odvážíme se to říct?) nebude odpovídat smlouvě a je ekvivalentem výrobku horší jakosti? Náš svět je nemocný a jeho technologie často slouží k terapeutickým účelům, zde k dosažení štěstí dospělých. To často znamená, že na druhé, pasivní (a tedy nejzranitelnější) účastníky smlouvy – samotné děti – se bere ohled až do datečně, když už je pozdě.

To vše odpovídá dlouhodobému způsobu smýšlení o dětech v západní kultuře. Od Percyho Bysshe Shelleyho, který obhajoval manželství jako společenskou smlouvu o sexuálním a citovém uspokojení muže a ženy, až po náš současný sys-

tém rozvodů bez určení viny, nehrají děti (pokud jsou vůbec zmíněny) v mravním rozhodování kulturního systému žádnou primární roli.

Článek však obsahoval zajímavou poznámku. Krisiloff uvádí, že jednou z výhod nové technologie je to, že by mu jako homosexuálovi umožnila mít se svým partnerem biologické dítě. Moje první reakce byla, že jsem v tom paradoxně spatřil záblesk naděje. Reprodukční technologie pomohly rozpustit význam biologických vztahů ve společenském chápání rodičovství, a přesto zůstává základní intuice – dokonce instinkt – mít děti, které jsou s námi biologicky spřízněné. Možná tedy rodičovské pouto přece jen není pouhým sociálním konstruktem?

Když jsem však tuto poznámku na začátku tohoto týdne zmínil na semináři, jeden z mých přátel na ni reagoval slovy, že to může být stejně tak důsledek vznikajícího smluvního pohledu na rodičovství a komodifikace dětí. Domnívá se

Krisiloff, že genetické spojení je důležité proto, že biologie v sobě nese vrozenou morální sílu, kterou nelze donekonečna popírat, nebo spíše proto, že genetický kód, který by dítě sdílelo s rodičem, je ekvivalentem razítka vlastnictví? Lze jen spekulovat, ale druhá možnost se rozhodně zdá být konzistentnější jak s logikou této technologie, tak s logikou širší západní kultury, v níž se taková technologie stala věrohodnou.

A ještě jedna znepokojivá myšlenka. Zdá se, že jakmile medicínské technologie něco umožní, rychle se to stane žádoucím a pak to postupně začne být

považováno za povinné. Vidíme to na příkladu eutanazie v Kanadě, kde téměř každé dvacáté úmrtí v roce 2022 bylo způsobeno lékařsky asistovanou sebevraždou. Co tedy s přirozeným početím a porodem? Když radikální feministky jako Sophie Lewisová mluví o těhotenství, jako by bylo pro ženské tělo téměř stejně špatné jako rakovina, lze si snadno představit, že zdravotníci manažeři rozhodnou, že rozmnožování lze bezpečněji a efektivněji provádět pomocí kožních buněk, než milováním. Naše kultura by brzy mohla začít považovat rozmnožování za výrobní odvětví. V tu chvíli bychom

děti skutečně zredukovali na věci, a tím i sami sebe odlidštili.

Carl R. Trueman
First Things
Přeložil Pavel Štíčka

Carl R. Trueman
profesor biblických a náboženských studií,
člen Ethics and Public Policy Center

UŽ JE KONEC ZA DVEŘMI?

V listopadu jsem psal o válce mezi Izraelem a Hamásem a toto téma mě znepokojuje nadále.

Něco se mi o Hamásu potvrdilo, když jsem se dočetl, že bojuje s cílem zatlačit Židy do moře, aby Hamás a Palestinci mohli obsadit celou zemi. Cože?! Náš Bůh by nechtěl, abychom my lidé bojovali za něco takového. Ani Ježíš Kristus by nechtěl nic proti vůli svého Otce.

Bůh nám v Písmu řekl (například v Dt 30,4–5), že v posledních časech povolá Židy zpátky do vlasti jejich předků. Kdo proti tomu bojuje, je bezbožný hlupák. Naším posláním v životě – posláním židů, křesťanů i muslimů – je snažit se připravit svět na podřízení se Boží vůli.

Další věc, která mě ohledně muslimů nutí k zamyšlení, je to, že pětkrát denně poklekají a sklání hlavu k zemi na znamení své podřízenosti Boží vůli. Nejsem hloupý. Víím, že takové pokrytectví Bůh nikdy od nikoho nepřijme.

Celý svět se staví na jednu nebo druhou stranu tohoto konfliktu a lidé v mnoha zemích demonstrují na podporu Izraelců i Hamásu. To se náš bezbožný svět nikdy nepočítá?

Tento konflikt by mohl eskalovat

Jak se zdá, řada muslimských států je připravena podpořit Hamás navzdory tomu, že by se všichni muslimové měli řídit

Boží vůlí. Pokud ostatní muslimské státy soucítily s Palestinci, které OSN politováním způsobem zradilo a uvedlo do tohoto problému s jejich zemí, mohly jim přijít na pomoc a nabídnout jim půdu ve svých vlastních zemích.

Židé to pro jiné Židy, kteří byli vyhnaní ze své rodné země, dělají. Křesťané to dělají také. Spojené státy a řada dalších zemí přijímají příchozí z mnoha utlačovaných národů.

Celý svět se nachází v nebezpečném stavu, pokud se nějaký národ staví proti Božímu řešení tohoto problému. Snadno by ve světě mohla vypuknout jaderná válka.

Írán je jaderný stát, který silně podněcuje proti Spojeným státům. Spráhl se s Ruskem a Čínou, které se také s USA hádají o vlastnictví území a moří. Írán by proti Spojeným státům mohl podniknout odvetné údery a Spojené státy by mohly proti Íránu zasáhnout. Rusko by se mohlo postavit na stranu Íránu a Čína také. Vidíme, jak nebezpečným by se tento konflikt mohl stát.

Válka, která ukončí všechny ostatní

V případě odplaty ze strany Spojených

států by Írán mohl použít jaderné zbraně. Kdo ví, zda by bomby nezačal shazovat ještě někdo další. Jaderná válka by mohla vytvořit obrovský oblak prachu, který by mohl vyvolat nukleární zimu.

Snadno se může stát, že si národy, které volí jaderné zbraně, špatně spočítají účinky preventivního jaderného útoku. Bomba cíl určitě zničí, ale jaderná bomba vytvoří ve vysoké nadmořské výšce obrovský oblak prachu, který se bude pomalu posouvat podle převládajících větrů. Sekundární jaderné útoky přidají do stratosféry další radioaktivní prach. Tento mrak by mohl být natolik hustý, že by snížil množství slunečního světla, a mohl by na obloze zůstat dlouhou dobu. Výsledkem by mohla být celosvětová neúroda. Pokud by byla dostatečně silná a trvala dost dlouho, mohly by uhybnout veškeré plodiny a dobytek na zemi.

Jak jsme pošetilí

Nikdy nepochopím, proč jsme se vůbec rozhodli dělat si zásoby jaderných zbraní. Lidé byli pro svou žádostivost vždy velice agresivní a boječtí. Žádostivost je zlo a Bůh chce, abychom ji přemáhali, protože rozdmýchává běsnění, které působí veliké škody pokojnému a zbožnému

Peter Paul Rubens: Kain zabíjí Ábela (1608–1609)

shromáždění lidských bytostí.

Úplně první zkušenost s žádostivostí učinil Kain, první dítě Adama a Evy. Závídel svému mladšímu bratrovi, jehož štedrá oběť byla Bohu milá. Kainova sobecká oběť se Bohu nelíbila, a tak Kain vzplanul závistí. Bůh Kaina před závistí varoval.

Hospodin Kainovi řekl: „Proč jsi tak vzplanul? A proč máš tak sinalou tvář? Což nepřijmu i tebe, budeš-li konat dobro? Nebudeš-li konat dobro, hřích se uvelebí ve dveřích a bude po tobě dychtit; ty však máš nad ním vládnout“ (Gn 4,6–7). Po tomto varování Kain stejně svého bratra zabil. Od té doby lidský rod sužují hříchy podnicené žádostivosti.

Štěstí v nebi

V nebi budeme žít jako oslavené duše a budeme jedno s Kristem. Myslím, že pokud se dostaneme do nebe, Bůh nám požehná čtyřmi znamenitými dary: nezranitelností, jemností, hbitostí a jasností.

Nezranitelnost znamená, že našemu vzkříšenému tělu už nebude moci nic ublížit.

Jemnost znamená, že naše vzkříšené tělo bude skutečným tělem, ale bude mít některé vlastnosti jako duch, například schopnost procházet skrz předměty, jako třeba zamčenými dveřmi, nebo chodit po vodě.

Hbitost znamená, že naše tělo bude oprostěno od břemen, která ho teď tíží. Získáme schopnost pohybovat se s naprostou lehkostí a dokážeme se dostat, kamkoli se duši zlíbí.

Jasnost představuje určitou zářivost či jas, které tělu propůjčí vrcholné štěstí duše. Jde o určité vyzařování blaženosti, jíž se těší. Její předávání je obdobné, jako když se samotná duše stává blaženou, což předjímá božskou blaženost.

Jak by se vám líbilo žít v těle, kterému nic nedokáže nikterak ublížit? Jak by se vám líbilo tělo, které se může pohybovat se svým duchem rychlostí myšlenky? Představte si tělo, které dokáže chodit po vodě, procházet zamčenými dveřmi a září jako svatí na znamení toho, že je Bůh přijal?

Boží vůle

Tyto dary jsou nabízeny nám všem.

K tomu, abychom je mohli dostat, stačí, když se vždy budeme podřizovat Boží vůli a nikdy nebudeme odporovat jejímu dodržování. Nebylo by to hodně veliké povzbuzení k tomu, abychom byli s Boží vůlí ve shodě?

Myslím, že mít takové tělo by řadu lidí těšilo, ale příliš mnozí se dnes staví proti poslušnosti vůči Bohu. Lidé dnes pochodují po ulicích s transparenty, na kterých Boha nazývají šovinistou a domáhají se ženských práv. Mnozí z našich politických představitelů chtějí, aby Američané měli právo na interrupci jako ústavní právo všech.

Dnešní lidé pochodují po ulicích dokonce i proto, aby zvrátili Boží zákony ohledně pohlavní identity. Kam naše země směřuje? Proč si lidé neuvědomují, že všichni musíme přijímat Boží vůli? Jedině jeho církev má moc měnit Boží zákony nebo je vysvětlovat. Pokud z práva na potrat uděláme ústavní právo, může se Bůh klidně rozhodnout s tímto světo- volným světem skoncovat a všechny nás povolat před soud.

Závěry

Nastal čas, aby Američané společně přistoupili k činu. Bůh nás nestvořil k tomu, abychom sloužili svým nepřítelům. Stvořil nás jako svrchované lidi se schopností vybrat si, koho chceme poslouchat.

Ďábel nás nemůže násilím přimět, abychom neposlouchali Boha. Každému z nás dal Bůh na ochranu strážného anděla, aby nás ďábel nepřemohl. Je načase, abychom si to všichni uvědomili a trvali na tom, aby naši zvolení politici respektovali Boha, který nás všechny stvořil, a dodržovali jeho přikázání.

Maurice Williams
Catholic Stand
Přeložila Alena Švecová

Maurice A. Williams
spisovatel

PĚT KAŽDODENNÍCH DOBRODINÍ OD NAŠEHO ANDĚLA STRÁŽNÉHO

1. Chrání nás v nebezpečí

Z Písma svatého, ze života světců i z každodenních zkušeností obyčejných lidí lze uvést bezpočet případů, kdy andělé někoho ochránili uprostřed fyzického nebezpečí. K těm zmíněným v Písmu patří záchrana Lota a jeho rodiny ze Sodomy, ochrana tří hebrejských mládenců v babylonské ohnivě peci, pomoc poskytnutá Judovi Makabejskému a jeho vojsku a vysvobození sv. Petra z vězení.

2. Hájí nás před démony

V době pokušení, kdy na nás vtrhnou nepřátelé z pekla, zasáhnou svatí andělé v náš prospěch a pomohou nám zvítězit nad nepřítelovou lstivostí. Posilují nás v boji, varují nás před pokušitelskými návrhy, odhalují nám jeho nástrahy a probouzejí v nás strach ze zla.

3. Podněcuje svaté myšlenky

„Tvůj svatý anděl je něžný, jemný a mírný,“ píše Hermas, zbožný autor duchov-

ních textů. „Když se zmocní tvého srdce, mluví o spravedlnosti, skromnosti a dobrotivosti, o pravé lásce a zbožnosti. Když ve svém srdci něco z toho pocítíš, pak věz, že je s tebou tvůj svatý anděl.“

4. Varuje a napomíná nás

Než Římané obsadili Jeruzalém, nad chrámem se ozývaly hlasy, které říkaly: „Stáhněme se odsud!“ Podobně nás náš svatý anděl strážný často vybízí, abychom se vzdálili z míst, ze společnosti, od rozhovorů, knih a zábavy, kde naši duši hrozí nebezpečí a kde nás pro svou andělskou čistotu nemůže provázet. Volá na nás různými způsoby: skrze radu od přítele, prostřednictvím nějaké dobré knihy, hlasem svědomí atd. Je úžasné, jak často a s jakou láskou a mírností nás poučuje, varuje, úpěnlivě nás žádá a naléhá na nás.

5. Modlí se s námi a za nás

Písmo svaté jasně učí, že se za nás andělé modlí. Prorok Zacharjáš mluví o při-

mlouvajících se andělech, kteří dohlíželi na Jeruzalém, a říká: „Nato Hospodinův posel zvolal: ‚Hospodine zástupů, jak dlouho se ještě nechceš slitovat nad Jeruzalémem a nad judskými městy?‘“ (Za 1,12) A archanděl Rafael Tóbiášovi řekl: „Hle, kdykoli ses modlíš... já jsem vnesl připomínku vaší modlitby před Hospodinovu slávu“ (Tób 12,12). A sv. Augustin píše: „Andělé se za nás nemodlí proto, že by Bůh nevěděl, co potřebujeme, ale proto, aby pro nás co nejdříve získali dar jeho milosrdenství a zajistili nám požehnání jeho milosti.“

TAN Direction

Tento článek čerpá z jedné kapitoly v knížce The Guardian Angels: Our Heavenly Companions, která je dostupná v TAN Books.

Přeložila Alena Švecová

DOBŘÍ NOVÝ ROK, BEZ OBAV ZE STRAŠIDÝLEK...

Termín informace autoři jako Cicero a Augustin používali v souvislosti s Platónovou teorií idejí (nebo forem) a jejími následovníky. Latinské slovo informatio znamená vytváření - formaci, početí nebo také vzdělání.

Fakt, že informace není ani hmota, ani energie, je základním postulátem kybernetiky. Stejnou větu můžeme mít zapsanou na papíře, v telefonu nebo vtesanou do kamene, ale ve všech těchto formách jde o stejný informační obsah, nezávislý na zhmotnění zápisu. Obvykle ze zkušenosti však máme za to, že hmotný nosič informace je nutnou součástí skutečnosti.

Ve skutečnosti je to s hmotou složitější. Fyzikální kvantová teorie pouka-

zuje na nutný element náhody v měření fyzikálních veličin: teoretické předpovědi fyziky je možné srovnávat jedině se středními hodnotami mnohonásobně opakovaného měření. Kvantová teorie není deterministická. Albert Einstein to komentoval známými skeptickými výroky, že Bůh nehraje kostky a Hospodin je nenápadný, ale není zlomyslný. Mnohem méně známá je odpověď, které se mu dostalo od dánského fyzika Nielse Bohra: Einsteine, přestaňte Bohu říkat, co má

dělat. Einstein sám však v r. 1935 přišel na mnohem zásadnější „nesrovnalost“ kvantové teorie, kvantovou provázanost, kterou Tomáš Maňcal z MFF UK popisuje takto:

Matematický formalismus kvantové teorie vynucuje, aby poté, co byl měřením určen stav jedné částice, došlo také k okamžité změně stavu druhé z nich; a to bez ohledu na jejich vzdálenost. Důvodem je, že stav částic, které spolu někdy v minulosti interagovaly, nelze

již podle kvantové teorie obecně rozdělit na dva nezávislé stavy. I když na sebe částice nyní už nijak silově nepůsobí, nejsou jejich stavy nezávislé. Říkáme, že takové částice jsou kvantově provázané. Závislost jejich stavů se projeví právě při měření jedné částice, které ovlivní i výsledek měření částice druhé. Einstein se proti takové představě rozhodně ohradil - vždyť to byl on sám, kdo do fyziky zavedl rychlost světla jako maximální rychlost šíření libovolné informace. Informace o jednom měření nemůže okamžitě ovlivnit měření jiné, konané na vzdáleném místě. Za pozornost stojí, že Einstein a jeho kolegové neodmítli předpověď kvantové teorie jako takovou.¹

Einstein tuto vlastnost hmoty nazval strašidelnou akcí na dálku, a proto začal uvažovat o skrytých parametrech. Doufal, že existují nějaké skryté vlastnosti hmoty, které by mohly tento informační obsah na dálku přenášet. Ale není tomu tak a fyzikové si to již i experimentálně prokázali - o tom právě byly Nobelovy ceny za fyziku v r. 2022.

Provázané částice se sice neovlivňují nadsvětelnou rychlostí, ale zato zase vznikl obor kvantové informační vědy neboli kvantové informatiky. Ta kombinuje principy kvantové mechaniky s teorií informace a studuje zpracování, analýzu a přenos informací. Zahrnuje jak teoretické, tak experimentální aspekty kvantové fyziky, včetně hranic toho, čeho lze s kvantovou informací dosáhnout.² Základní jednotkou kvantové informatiky je qubit neboli kvantový bit³. Zatímco klasický bit v tradiční informatice může nabývat hodnot 0 nebo 1, qubit může být v superpozici stavů, což znamená, že může být 0, 1 nebo oběma stavy současně, což umožňuje složitější a rychlejší výpočty.

Všechny pozorovatelné vlastnosti v kvantové fyzice lze zachytit pomocí matematických objektů zvaných operátory. A co je důležitější, cokoli, co je operátorem, lze i pozorovat - to je jeden z postulátů kvantové fyziky. Nicméně existují věci, které možná nikdy nebudeme schopni změřit kvůli nedostatku paměťového prostoru, přestože matematicky představují legitimní a pozorovatelné matematické operátory. V tomto smyslu

Vincenzo Foppa: Chlapec čte Cicera (cca 1464)

lze tvrdit, že kvantová fyzika obsahuje zárodky své vlastní zkázy: Má ve svých základech věci, které dokazují, že tam být nemohou! V minulosti se fyzikové nad touto otázkou nemuseli zamýšlet, protože technologicky jsme nikdy nedokázali plně koherentně zpracovat více než 20 kvantových bitů. Ale nyní, s rychlým pokrokem v různých kvantových výpočetních technologiích, by nebylo překvapivé, kdybychom se během zhruba 10 let dostali na 400 qubitů. V systému s více než 400 provázanými qubity ovšem zahrnuje kvantový popis více parametrů, např. větví vlnové funkce, než kolik je ve vesmíru částic. Ve skutečnosti tedy zahrnuje více parametrů, než je celkový počet klasických informačních bitů ve vesmíru.⁴ Jinými slovy, informační mohutnost nehmotného světa o velmi mnoho řádů převyšuje počet hmotných částic, které by tuto informaci měly klasicky nést. Kvantové jevy přitom nejsou záležitostí jen objektů mikrosvěta, ale objektů všech velikostí a všech měřítek.⁵

Promiň Alberte!⁶ Primární skutečně není hmota, ale informace. Navrhuji dát si do nového roku předsevzetí, že i to staré marxistické dogma tzv. vědeckého světového názoru o prioritě hmoty, jejíž nadstavbou mělo být vše ostatní, už konečně pošleme do propadliště dějin. Hmota je spíše špičkou ledovce, ekosystémem a displejem nehmotných pravidel,

kteřá hmotný svět řídí a která nelze na hmotu redukovat ani paměťově, natož pak funkčně. Jsme to my, kdo si tato na hmotě pozorovatelná nehmotná pravidla informačně komprimujeme do „hezkych“ fyzikálních zákonů, chemických reakcí, evolučních algoritmů, atd., když si vytváříme různé oborové modely okolního světa. Jsou i skutečnosti v nehmotném světě platné, které ani hmotný nosič nemohou mít.⁷

Zakladatel kybernetiky Norbert Wiener v r. 1948 okomentoval skutečnost, že informace není ani hmota, ani energie, závěrem, že žádný materialismus, který toto nepřiznává, dnes nemůže přežít. Biblická věta Na počátku bylo Slovo...⁸ je tedy (ne)překvapivě po několika staletích mechanistického vědeckého disentu opět v pozoruhodné nadčasové shodě s tím, co o světě víme z vědy. Dobrý nový rok!

Martin Kvapilík

Mgr. Ing. Martin Kvapilík FEng.
farní radní farnosti sv. Mořice v Kroměříži

SNAHA O SPÁSU KAŽDÉHO ČLOVĚKA JE CÍLEM A POSLÁNÍM CÍRKVE

Konference biskupů Slovenska prakticky odmítla možnost žehnat různým párům a připojila se k ostatním biskupským konferencím, včetně afrických biskupů. Jedná se o biskupy, kteří v různých krizích v dějinách církve zachovávali pravou víru. Patří jim dík za jejich otevřený a laskavý přístup. Z oficiálního textu prohlášení: „Dikasterium pro nauku víry ve svém dokumentu *Fiducia supplicans* (FS) z 18. prosince 2023 povoluje kněžím za určitých přesně vymezených okolností udělovat pastorační (tj. nikoli liturgické nebo svátostné) požehnání lidem, kteří žijí v iregulárním partnerském svazku. (...) Abychom se tedy vyhnuli jakýmkoli nedorozuměním při aplikaci tohoto dokumentu, vydáváme následující pastorační pokyny:

1. Snaha o spásu každého člověka je cílem a posláním církve a jejího pastoračního požehnání.

2. Pokud o požehnání žádají lidé žijící v iregulárních svazcích, může je kněz udělit až poté, co žadatele pravdivě informoval o pravém smyslu a účelu tohoto požehnání, jímž je vyprošení pokoje, zdraví a jiných dobrých věcí a zároveň osvobození od všeho, co je v životě člověka v rozporu s evangeliem, a také posílení k životu podle Boží vůle.

3. Kněz po rozlišování a v odpovědnosti před Bohem uděluje takové požehnání jednotlivcům, aby nevznikl ani náznak dojmu, že jde o schválení, legalizaci nebo postavení iregulárního svazku na úroveň svátostného manželství.

4. Pastorační požehnání, o němž se v dokumentu hovoří, není ani liturgické, ani svátostné, a proto nemůže být uděleno v rámci liturgického obřadu, ani v liturgickém rouchu, ani na důležitém místě v posvátné budově nebo před oltářem.

5. Pastorační požehnání má být velmi

Zástupce italské policie předal do rukou zástupců olomouckého arcibiskupství a metropolitní kapituly cenný výtisk knihy z počátku 16. století *Postilla super epistolas et evangelia* – svazek z knihovny kapituly, který byl v minulosti odcizen a přednedávnem se ho italské policii podařilo zachytit v severoitalském městě Udine. Foto: Pavel Langer / Člověk a Víra

krátké, prosté a stručné, ve formě jednoduché modlitby zakončené znamením kříže na každé z obou osob.

6. Pokud se kněz nesetká s pochopením a přijetím výše uvedeného smyslu požehnání ze strany žadatelů, ať jim tedy požehnání neuděluje, ale trpělivě a otcovsky je zahrne do svých modliteb.

Konference biskupů Slovenska vyjadřuje naději, že otevřený a laskavý přístup Církve k výzvám současnosti pomůže mnoha lidem k hlubšímu zamyšlení a k rozhodnutí udělat nový krok na evangelní cestě života.“

Rok 2023, za kterým jsme se ohlíželi, se dá směle nazvat rokem pronásledovaných kněží. Oficiální zdroje potvrdily 132 případů represí proti zasvěceným osobám v roce 2023. To je podle webu *Catholic Herald* rekordní počet. Médium vysvětluje, že nejhůře jsou na tom kněží v regionech, kde jsou informace obtížně dostupné – v praxi nemáme žádné informace o mnoha z těch, kteří byli uneseni, zavražděni nebo jinak zásadním způ-

sobem perzekuováni. Bělorusko, Čína, Nikaragua a Nigérie – to jsou země, kde duchovní mohou nejčastěji očekávat násilné činy.

Co je to „obnovení důvěry“, o kterém se diskutovalo celý týden na fóru v Davosu? Pro některé je to potřeba zvýšit rozmanitost a účast na demokracii. Pro ostatní to znamená cenzuru a vyloučení některých problémů z veřejné debaty. Jiní chtějí systémovou společenskou změnu. A co nejvíce zajímá zastánce stakeholder-ského kapitalismu a organizátory Světového ekonomického fóra? Závěry fóra požadují implementaci globálního rámce pro řízení takzvané umělé inteligence, který pomůže zvýšit efektivitu výroby a zároveň usnadní boj proti dezinformacím. A co ti, kteří nebudou souhlasit s realizací této vize? Tito lidé budou vytlačeni na okraj společnosti a budou muset počítat s ostrakizací. To zaznělo v projevu šéfky Evropské komise Ursuly von der Leyenové.

–zd–